

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/500/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5715200665
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5715200665.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v právnej veci navrhovateľa: M. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. X, E. E., za účasti vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľa: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, adresa pre doručovanie: P. O. BOX 21, Turčianske Teplice, proti odporcovi: POHOTOVOSTĚ, spol. s r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní o návrhu na určenie neplatnosti úverovej zmluvy, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 21C/32/2015-100 zo dňa 9. apríla 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane navrhovateľa náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol, že zmluva o úvere č. 602300152 zo dňa 30.01.2013, uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom je neplatná (výrok I). Navrhovateľovi ani vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal (výrok II) a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť štátu súdny poplatok vo výške 99,50 eur (výrok III).

Na základe vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že účastníci konania dňa 30.01.2013 uzatvorili zmluvu o úvere, na základe ktorej odporca poskytol navrhovateľovi úver vo výške 400,- eur a navrhovateľ sa zaviazal vrátiť odporcovi sumu 792,- eur v 12 mesačných splátkach vo výške 66,- eur. Odporca v zmluve o úvere uviedol, že úver poskytuje za úrok vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, ktorý údaj je nepravdivý a klamlivý. Matematickým výpočtom bolo možné zistiť, že v skutočnosti sa navrhovateľ zaviazal odporcovi vrátiť poskytnutý úver spolu s úrokom za jeho poskytnutie vo výške 98% ročne (792,- eur mínus 400,- eur = 392,- eur x 100%/400,- eur = 98% ročne). Okresný súd vychádzal z toho, že podľa § 9 ods. 2 písm. i) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch je údaj o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru povinným údajom, ktorý musí zmluva o úvere obsahovať. Ak zmluva tento údaj neobsahuje, považuje sa úver za bezúročný a bez poplatkov (§11 ods. cit. zákona). Úverová zmluva síce formálne údaj o výške úroku za poskytnutie úveru obsahovala, ale tento údaj nebol pravdivý. Považoval za očividné, že za uvedením nepravdivého údaju bola snaha veriteľa - odporcu preukázať spotrebiteľovi - navrhovateľovi výhodnosť ponúkanej finančnej služby, aby ju tento využil a zmluvu o úvere uzatvoril. Takýto údaj tvorí pre spotrebiteľa základnú informáciu, podľa ktorej sa rozhoduje, či ponuku finančnej služby prijme alebo nie. Uvedenie klamlivého údaju o výške úroku za poskytnutie úveru okresný súd označil za podstatne nemorálnejšie ako neuvedenie žiadnej informácie o výške tohto úroku. Podľa návrhu spornej úverovej zmluvy 59% z poskytnutého úveru 400,- eur predstavujú administratívne náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere. V danom prípade sa zmluva uzatvárala na vopred pripravenom formulári a cenu tejto administratívy možno odhadnúť približne na sumu 20,- eur. Odporca však za ňu požadoval 235,40 eur. Dohoda o takejto výške poplatku za spracovanie zmluvy,

nie je morálnou. Ďalšie činnosti, za ktoré má navrhovateľ tzv. administratívny poplatok zaplatiť, odporca nešpecifikoval.

Zhrnúc vykonané dokazovanie okresný súd ustálil, že záväzok zaplatiť za vyplnenie úverovej zmluvy sumu 235,- eur je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatným. Cieľom odporcu bolo zakryť a zneprehľadniť skutočnú cenu za poskytnutú finančnú službu. Ďalej konštatoval, že zmluva o úvere je neplatná aj podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko dohoda o cene úveru bola nejasná, neurčitá a nezrozumiteľná. V čase, keď účastníci uzatvorili spornú úverovú zmluvu, banky poskytovali úvery pre domácnosti na obdobie 1 roka za priemerný úrok 8,09 %. Odporca v danom prípade požadoval 10-násobne vyšší úrok než je úrok obvyklý. Vzhľadom na rizikovosť cieľových klientov odporcu by bolo možné považovať za morálny a obvyklý úrok vo výške o 50% vyšší než je obvyklý úrok poskytovaný bankami, teda max. vo výške 15% ročne z poskytnutej sumy úveru.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý bol v spore úspešný ani vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal, pretože si ich neuplatnili.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. uložil, vzhľadom na výsledok konania, odporcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok z podaného žalobného návrhu, nakoľko na neho prešla poplatková povinnosť v zmysle tohto zákonného ustanovenia z navrhovateľa, ktorý bol od povinnosti zaplatiť súdny poplatok oslobodený.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žalobný návrh bude zamietnutý, alternatívne žiadal jeho zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočné a označil ho za nepreskúmateľné. Okresný súd viac opieral svoje tvrdenia o rozhodnutia vydané inými sudmi bez toho, aby objektívne a nezávisle rozhodol. Neobstojí jeho tvrdenie, že uvedenie RPMN a priemernej RPMN v predmetnej zmluve o úvere je nepravdivé. Okresný súd úplne absurdne priznal právo osobe, ktorá si neplní povinnosti uložené jeho rozhodnutím. Navrhovateľ nepreukázal nepravdivosť výpočtu RPMN a túto nepravdivosť konkrétne nezdôvodnil ani súd prvého stupňa. Podľa dohody o splátkach spotrebiteľ berie na vedomie, že výška ročnej percentuálnej miery nákladov sa vypočíta v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach, na základe ktorých logicky vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 98% stanovená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu RPMN dohodnutá v dohode o splátkach predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadala o plnenie v splátkach tak ako je tomu aj v prejednávanej veci. Za neplatnú, resp. bezúčinnú a bez poplatkov je možné vyhlásiť zmluvu, v ktorej absentuje údaj RPMN. Nič také sa však v danom prípade nestalo. RPMN bola uvedená správne a k žiadnemu porušeniu zákona nedošlo.

Za predčasné považoval rozhodnutie okresného súdu o jeho povinnosti uhradiť súdny poplatok v zmysle § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. nakoľko nebolo jednoznačne preukázané, že by navrhovateľ uplatňoval ochranu práva zo spotrebiteľskej zmluvy a bol tak oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) Zákona o súdnych poplatkoch.

Vedľajší účastník na strane navrhovateľa sa vyjadril k odvolaniu odporcu a navrhol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že okresný súd vec správne posúdil, zohľadnil európske právo na ochranu spotrebiteľa a správne interpretoval aj ustanovenia o neprijateľných zmluvných podmienkach.

Navrhovateľ sa k odvolaniu odporcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (podľa § 214 ods. 2 O.s.p. za súčasnej aplikácie ust. §156 ods. 3 O.s.p.) napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p.

Primárne odvolací súd poukazuje na zodpovednosť odporcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že (nepochybné z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní odporcom na súdy) v odvolaní absentuje akákoľvek úvaha/protiargumentácia vo vzťahu ku konkrétnym vecným dôvodom,

ktorá okresný súd viedla k zamietnutiu návrhu. Inými slovami, odvolateľ rezignoval na relevantnú reakciu na ktorýkoľvek z nosných dôvodov, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie (nepravdivý a klamlivý údaj o výške úroku dohodnutého za poskytnutý úver a jeho rozpor s dobrými mravmi, nejasnosť, neurčitosť a nezrozumiteľnosť dohody o cene úveru). Okresný súd svoje rozhodnutie neodôvodnil nesprávnou výškou RPMN uvedenou v spornej zmluve o úvere, ani zmätočnosťou tejto zmluvy z dôvodu uvádzania rôznych výšok RPMN v zmluve a všeobecných podmienkach.

Nadväzne platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka - odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacieho dôvodu, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Tak isto je však neprípustné konfrontovať okresný súd so závermi, ktoré nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacie námietky odporcu spočívajúce v tvrdení, že okresný súd pochybil, keď „prišiel k záveru, že uvedenie RPMN a priemernej RPMN v predmetnej zmluve o úvere je nepravdivé“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami napadnutého rozhodnutia. Ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Nenáležitým je i tvrdenie odporcu o nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Napadnuté rozhodnutie ako celok spĺňa všetky zákonné parametre § 157 ods. 2 O.s.p. a nemožno ho považovať za svojvoľné, či arbitrárne. Nakoľko odvolacie dôvody odporcu boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), krajský súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

Odporca namietal správnosť rozhodnutia okresného súdu o jeho povinnosti zaplatiť súdny poplatok z podaného návrhu. Okresný súd však postupoval správne, keď ustálil, že konanie týkajúce sa neplatnosti zmluvy o úvere, ktorá má charakter spotrebiteľskej zmluvy, je konaním, v ktorom je navrhovateľ oslobodený od povinnosti platiť súdny poplatok v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/1992 Zb. Vzhľadom na to, čo bolo predmetom konania, že zrejme, že žaloba mala základ vo vzťahu medzi účastníkmi, ktorý bol spotrebiteľským vzťahom a navrhovateľ má postavenie spotrebiteľa, na ktorého sa vzťahuje zákonné oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/1992 Zb. Na odporcu tak vzhľadom na výsledok konania prešla povinnosť uhradiť súdny poplatok (§2 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch).

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi a vedľajšiemu účastníkovi na strane navrhovateľa ich náhradu nepriznal. Odporca nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu navrhovateľ a vedľajší účastník si náhradu aktuálneho odvolacieho konania neuplatnili (§ 151 ods. 1 O.s.p.) krajský súd im preto túto náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.